

ZADUSZKI

POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

im. Tadeusza Kościuszki

2014

Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki

II ZADUSZKI

POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ
im. TADEUSZA KOŚCIUSZKI

PATRONAT HONOROWY

JM REKTOR PK PROF. DR HAB. INŻ. KAZIMIERZ FURTAK

CMENTARZ RAKOWICKI

8 LISTOPADA 2014 godz. 12.00

PROGRAM

- 1. AKCENT MUZYCZNY**
- 2. MSZA ŚWIĘTA** za zmarłych profesorów, pracowników, wychowanków i studentów PK oraz słuchaczy UTW PK koncelebrowana przez ks. bp dr hab. Grzegorza Rysia i ks. prałata dr Grzegorza Szewczyka
Oprawa muzyczna Akademicki Chór PK CANTATA pod kier. Marty Stós
kaplica pw. Zmartwychwstania Pańskiego
- 3. MARSZ PAMIĘCI**

Zapraszają Organizatorzy

Słowo Rektora

Z wielkim zadowoleniem przyjmuję i wspieram inicjatywę Koła Seniorów Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej, absolwentów Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK, którzy organizują Zaduszki PK. To przedsięwzięcie pogłębia praktykowane na naszej uczelni od wielu lat składanie kwiatów i zapalanie zniczy na grobach osób zasłużonych dla naszej uczelni. Inicjatywa Koła Seniorów poszła o wiele dalej – społeczność naszej uczelni zostaje zaproszona do czynnego uczestnictwa we mszy świętej, osobistego odwiedzania grobów i wspominania bohaterów przeszłości PK. W to piękne dzieło zaduszkowe włączają się nie tylko byli i obecni pracownicy Politechniki Krakowskiej, ale także studenci. Ich udział to chwalebna część sztafety pokoleń.

Wyboru odwiedzanych grobów dokonują inicjatorzy i organizatorzy Zaduszek PK. W 2013 roku miejscem zadumy był Cmentarz Salwatorski. W tym roku odwiedzamy część Cmentarza Rakowickiego (nie sposób byłoby odwiedzić wszystkich zmarłych związanych z PK, spoczywających na tej nekropolii). O nich wszystkich możemy jednak powiedzieć „non omnis moriar” (nie wszystek umrę). Pozostali w naszej pamięci, jesteśmy wdzięczni za lata Ich pracy i zaangażowania na rzecz rozwoju uczelni, cenimy za efekty działalności, za piękne wypełnianie maksymy Seneki: „Alteri vivas oportet, si tibi vis vivere” (Trzeba żyć dla innych, jeśli chcesz żyć z pożytkiem dla siebie). Oni żyli dla innych, dla nas, Ich kontynuatorów.

Sylwetki Zmarłych zostały przedstawione w tym opracowaniu. Zebranie tak wielu cennych informacji wymagało dużego wysiłku. Dziękuję za podjęcie go, tym bardziej, że otrzymujemy dzięki temu swoisty testament dla nas. Te historie dobrze przeżytego czasu są dla nas wskazaniem właściwych kierunków postępowania, a także lek-

cją nauki zaangażowanego życia dla innych, dla rozwoju nauki i techniki, w poszanowaniu dla ludzi i przyrody. Biografie te są jakże cennym przykładem właściwego rozumienia słów: „Czyńcie sobie ziemię poddaną”.

Podczas tegorocznych Zaduszek modlitwę i wspomnienia uzupełnia wykład dr hab. inż. Anny Kumanieckiej na temat figur, znajdujących się na grobach Cmentarza Rakowickiego. Pogrążeni w zadumie często ich nie dostrzegamy, a przecież zawarta jest w nich głęboka treść, są wyrazem stosunku bliskich do zmarłych. Ten wykład to jednocześnie lekcja humanizmu, którego nigdy za dużo w naszym współczesnym, cybernetycznym świecie.

Wyrażam nadzieję, że podjęta przed rokiem inicjatywa Zaduszek PK będzie kontynuowana w następnych latach. Na realność tej nadziei wskazuje zaangażowanie młodych w organizację tego dużego przedsięwzięcia. Ich zaangażowanie to nie tylko nadzieja, ale także wskazanie, że młodzież Politechniki Krakowskiej jest jej przyszłością.

Dzieła nie powstają z niczego. Potrzebny jest nie tylko pomysł, dobra wola, ale też zaangażowanie i praca. Dzieła – tym bardziej dobre – nie powinny być bezimienne. Dlatego w tym miejscu za organizowanie Zaduszek serdecznie dziękuję Kołu Seniorów Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej, absolwentom Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK.

To dzięki Państwu możemy przytoczyć słowa zaczerpnięte z łacińskiego napisu na jednym z rzymskich nagrobków: „Virtute vixit, Memoria vivit, Gloria vivet”. Niech te słowa wraz z wiązką serdecznych wspomnień o zmarłych będą podziękowaniem i spłaceniem przez nas cząsteczki długu wdzięczności.

Prof. dr hab. inż. Kazimierz Furtak

SPIS TREŚCI

I. Słowo Rektora.....	1
II. Spis treści	2
III. Wprowadzenie	3
IV. Noty biograficzne	4
Wiktor ZIN	4
Stanisław ANDRUSZEWICZ.....	5
Tadeusz ŚRODULSKI.....	5
Anna POZOWSKA.....	6
Juliusz KORELESKI.....	6
Władysław MUSZYŃSKI.....	7
Kazimierz SZEWCZYK	8
Bronisław KOPYCIŃSKI	9
Maria ŁODZIŃSKA-KOPYCIŃSKA.....	10
Władysław BORUSIEWICZ	11
Zbigniew PIETRZYK.....	11
Zbigniew PARZNIEWSKI.....	12
Mieczysław CHOWANIEC	12
Roman CIESIELSKI.....	13
Tomasz MAŃKOWSKI	14
Eugeniusz MAŁECKI	14
Marcin CHMAJ.....	15
Stanisław MURCZYŃSKI.....	15
Mieczysław WRONA.....	16
Jerzy KAPKO	17
V. Marsz Pamięci, Apel, Źródła	18

Przygotował: Zespół Koła Seniorów SWPK, absolwentów UTW PK:

Teresa Baszak-Filipczuk, Alicja Błocka, Barbara Ciaputa, Barbara Giedroyc, Mieczysław Zygmunt Kamieński, Irena Kocot,
Ilona Niżnik, Anna Maria Sikora

Tekst:
Michał Nowak

Zebranie materiałów i projekt okładki:
Grzegorz Paradecki

Zdjęcia:
Alicja Błocka, Barbara Giedroyc, Anna Kumaniecka Grzegorz Paradecki

Konsultacje:
Lesław Peters

Skład i łamanie:
Adam Bania, Wydawnictwo PK

Druk i oprawa Dział Poligrafii PK

WPROWADZENIE

Pomysł zorganizowania Zaduszek Politechniki Krakowskiej powstał w czerwcu 2013 r. podczas zwiedzenia Muzeum PK przez grupę słuchaczy UTW PK i członków Koła SWPK. Z zainteresowaniem prześledziliśmy utrwalone na fotografiach historyczne wydarzenia z początków Uczelni i jej późniejszego funkcjonowania. Poznaliśmy sylwetki wielu wybitnych uczonych, którzy trwale zapisali się w historii Uczelni. Oni budowali pozycję Politechniki Krakowskiej.

Nie ma ich już wśród żyjących. Aby utrwalić ich pamięć, zaproponowaliśmy zorganizowanie Zaduszek Politechniki Krakowskiej. Niezwykle życzliwie przyjął i zaakceptował ten pomysł JM Rektor PK prof. Kazimierz Furtak.

8 listopada 2013 r. na Cmentarzu Salwatorskim odbyły się I ZADUSZKI Politechniki Krakowskiej. W nowej kaplicy p.w. Wszystkich Świętych, zaprojektowanej przez prof. Stefana Douse, zgromadziła się społeczność Politechniki Krakowskiej, władze Uczelni z JM Rektorem, który objął Honorowy Patronat, pracownicy, wychowankowie i studenci PK a także seniorzy z UTW PK. Uczestniczyły również Rodziny Zmarłych, którym złożono wyrazy najwyższego szacunku.

W multimedialnym APELU PAMIĘCI przypomniane zostały sylwetki zmarłych rektorów i wielu postaci zwłaszcza z początkowego okresu Uczelni.

Odprawiona została MSZA św. za zmarłych profesorów, pracowników, wychowanków i studentów PK oraz słuchaczy UTW PK.

Po Mszy św. ruszył MARSZ PAMIĘCI. Na nekropolii Salwatorskiej, wśród licznych grobów znanych Polaków, spoczywa też kilkunastu profesorów Politechniki Krakowskiej. Na ich grobach zapalono znicze. Pod pięknym krzyżem cmentarnym studenci zapalili 7 zniczy dla uczczenia pamięci zmarłych z wszystkich 7 Wydziałów PK, spoczywających na różnych cmentarzach.

Na grobie założyciela Uczelni i pierwszego jej Rektora, prof. Izydora Stella-Sawickiego, znicz zapalił obecny Rektor PK, prof. Kazimierz Furtak wraz z najstarszym studentem z lat 1945–1949, czyli z pierwszego naboru tworzącej się Uczelni oraz najmłodszą studentką, rozpoczynającą w 2013 roku studia na PK.

Wzorem ubiegłego roku, 8 listopada 2014 r. organizowane są II ZADUSZKI Politechniki Krakowskiej tym razem na Cmentarzu Rakowickim. Ta narodowa nekropolia kryje prochy sławnych Polaków, bohaterów narodowych,

Ojczyzna to ziemia i groby, Narody tracąc pamięć tracą życie

Cyprian Kamil Norwid

powstańców z 1830 i 1863, żołnierzy I i II wojny światowej, polsko-bolszewickiej wojny, artystów, ludzi nauki i sztuki, duchownych, ale też zwykłych obywateli.

Na Cmentarzu Rakowickim spoczywa wielu profesorów Politechniki Krakowskiej. Organizatorom udało się, zlokalizować kilkadziesiąt grobów osób związanych z PK, spoczywających na tym cmentarzu.

Główną część ZADUSZEK stanowi MSZA św. Poprzedza ją wniesienie do kaplicy przez studentów, siedmiu zniczy symbolizujących zmarłych z wszystkich Wydziałów Uczelni. Wnoszona jest też i zostaje złożona na ołtarzu Księga Pamięci Zmarłych z Politechniki Krakowskiej, za których odprawiana jest Msza św.

Pamiętamy o zmarłych Profesorach, gdyż bez ich wspólnego trudu Uczelnia nasza nie byłaby tym, czym jest dzisiaj rozpoczynając jubileuszowy, siedemdziesiąty rok akademicki 2014/2015.

Celem publikacji jest zgromadzenie not biograficznych osób, których groby są odwiedzane podczas tegorocznych Zaduszek. Zamieszczone są również fotografie tych grobów.

Organizatorzy wyrażają serdeczne podziękowanie za inspirację, życzliwość i wsparcie w zorganizowanie II ZADUSZEK PK oraz sfinansowanie niniejszej publikacji, JM Rektorowi, prof. dr hab. Kazimierzowi Furtakowi.

Podziękowanie kierujemy do Pani dr hab. inż. Anny Kumanieckiej za zaznajomienie ze sztuką cmentarną podczas marszu oraz udostępnienie fotografii krzyży, aniołów i żałobnic z Cmentarza Rakowickiego, które zdobią tę publikację. Dziękujemy Działowi Promocji i Działowi Gospodarczemu PK za wsparcie informatyczne oraz logistyczne przy organizacji Zaduszek.

Na szczególne podziękowanie zasługuje praca Wydawnictwa PK i Działu Poligrafii PK za sprawne i terminowe wykonanie publikacji. Dziękujemy również redaktorowi Lesławowi Petersowi za konsultacje przy przygotowaniu tej pracy.

Bardzo aktywnie w organizację Zaduszek włączyli się studenci z Samorządu Studenckiego PK. Przekazujemy im wyrazy uznania i podziękowanie. Wszystkim uczestnikom dziękujemy za udział w ZADUSZKACH PK 2014 i uczczenie pamięci naszych Zmarłych.

Prof. dr hab. inż. arch. WIKTOR ZIN (1925–2007)

Urodził się w Hrubieszowie. Już w szkole średniej wykonał rysunkowy album miasta Hrubieszowa, za który otrzymał stypendium. Po maturze studiował architekturę na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Dyplom uzyskał w 1950 r. Po dyplomie pozostał na Uczelni jako asystent. Doktorat uzyskał w 1952 r. broniąc pracę „Geneza, rozwój i typy polskiej atyki”. W 1961 r. habilitował się na podstawie pracy o budownictwie sakralnym doby renesansu Lubelszczyzny. W 1967 r. uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego a od 1979 tytuł profesora zwyczajnego. Jego główne zainteresowania naukowe to historia architektury i konserwacja zabytków. Kierował Instytutem Historii Architektury i Konserwacji Zabytków. Prace naukowo-badawcze profesora miały odzwierciedlenie w licznych projektach architektoniczno-konserwatorskich. Przykładem może być projekt konserwatorski zabezpieczenia kościoła św. Wojciecha, po odkryciu jego najstarszych elementów, a także kościoła Najświętszego Salwatora. Wykonał projekt i nadzorował przebudowę nawierzchni Rynku Głównego, wieży ratuszowej, placu Matejki, gdzie zaprojektował Grób Nieznanego Żołnierza przy Pomniku Grunwaldzkim. Był autorem wielu projektów kościołów, jak również aranżacji wnętrz kościołów.

W latach 1958–1964 był głównym architektem Krakowa a w latach 1970–1978 prezesem Towarzystwa Miłośników Historii i Zabytków Krakowa. Pełnił funkcję Generalnego Konserwatora Zabytków w Ministerstwie Kultury i Sztuki. Przez wiele lat był dziekanem Wydziału Architektury PK. Zasiadał w Radzie SARP. Wypromował na Uczelni ponad 250 architektów, 37 doktorów, 10 doktorów habilitowanych. Wielu z nich uzyskało tytuły profesorskie. Był autorem około 50 rozpraw naukowych i książek.

Równoległe do pracy naukowo-badawczej i dydaktycznej oraz pełnienia licznych funkcji, Profesor był wielkim popularyzatorem wiedzy z zakresu historii sztuki. Przez wiele lat prowadził, cieszące się olbrzymim zainteresowaniem, audycje telewizyjne. Na podstawie jednej z nich pt. „Piórkiem i węglem” ukazały się publikacje: „Piękno utracone”, „Piękno niedostrzeżone” i „Piękno potężne”. Profesora nazwano architektem piękna. Był autorem projektu odznaki Politechniki Krakowskiej używanej jako logo Uczelni. W uznaniu zasług na polu nauki i działalności społecznej został odznaczony wysokimi odznaczeniami państwowymi: Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Komandorskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP, Krzyżem Kawalerskim OOP, Złotym Krzyżem Zasługi. Ponadto był uhonorowany Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

W 1998 r. Senat akademicki Politechniki Krakowskiej w uznaniu wielkich zasług, uhonorował Profesora tytułem doktora honoris causa.

Do końca życia pozostawał niezwykle aktywny, pełnił funkcję prorektora Europejskiej Akademii Sztuki w Warszawie. Prowadził wykłady na AGH oraz Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie. Kierował tam Katedrą Historii Sztuki i Kultury. Zmarł nagle w Rzeszowie przygotowując wykłady dla studentów 17 maja 2007 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Y.

Na cokole pomnika nagrobnego autorstwa Mariana Koniecznego widnieje napis:

*Ofiarował
Duszę Bogu
Mądrość ludziom
Talent sztuce
Chwałę Polsce*

Prof. dr inż. STANISŁAW ANDRUSZEWICZ (1904–1999)

Urodzony w Pawłosiowie powiat jarosławski. Ukończył z odznaczeniem w 1922 r. gimnazjum klasyczne w Jarosławiu. Studiował na Politechnice Wolnego Miasta Gdańska (Die Technische Hochschule Danzig). Studia ukończył w 1927 r. ze stopniem inżyniera budownictwa w specjalności budowa mostów. W 1932 r. uzyskał tam stopień doktora nauk technicznych na podstawie pracy naukowej „Obliczenie skomplikowanych statycznie niewyznaczalnych dźwigarów ramowych”. Praca została napisana w języku niemieckim i wydano ją w Berlinie, w 1935 r. Również dyplom doktorski wydany był w języku niemieckim, obowiązującym jako wykłady na tej uczelni.

W latach 1927–1931 pracował na Śląsku, gdzie projektował i realizował wiele obiektów kubaturowych i mostów. Następnie w latach 1931–1936 pracował w Pomorskiej Dyrekcji Kolejowej. Był konstruktorem w Dziale Mostów, gdzie wykonywał obliczenia statyczne i rysunki wzmocnienia ważnych mostów m.in. na Wiśle w Toruniu, Tczewie, mostów w Sopocie, Gdyni. W 1937 r. przeniósł się do Dyrekcji Kolejowej w Krakowie, pracował w Dziale Inwestycji. W czasie okupacji pracował przy budowie i odbudowie obiektów mostowych i budowlanych obiektów kolejowych.

„Równocześnie bezustannie pracowałem nad doskonaleniem się z techniki budowlanej głównie mostowej” – napisał we wspomnieniach profesor. Studiował literaturę techniczną polską i obcą. Opanował siedem języków (biegle posługiwał się niemieckim, francuskim i rosyjskim). Przetłumaczył kilkadziesiąt książek technicznych, z których sporządził kilka tysięcy stron notatek, głównie z zakresu obliczeń i projektowania konstrukcji inżynierskich. W 1945 r. zgłosił się do pracy w krakowskiej Dyrekcji Kolei. Równocześnie podjął wykłady na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej AG. Ze względu na braki kadrowe początkowo wykładał nie tylko budowę mostów,

ale też wytrzymałość materiałów, statykę i dynamikę budowli, konstrukcje stalowe, fundamentowanie.

W 1951 r. został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego i powierzono mu kierowanie Katedrą Budowy Mostów, której był twórcą. Opracował skrypty, które były cennym źródłem wiedzy w trudnych czasach powojennych. Były to m.in. „Mosty drewniane”, „Mosty stalobetonowe”, „Mosty stalowe”

Profesor oddany był bez reszty pracy naukowej i dydaktycznej. Wychował wiele pokoleń inżynierów. Był nestorem mostowców polskich.

Odnaczał się fenomenalną pamięcią. Miał szerokie zainteresowanie. Już na emeryturze podjął studia z historii na UJ, gdzie obronił pracę magisterską o rodowdzie swoich przodków.

Należał do założycieli Polskiego Związku Inżynierów Budownictwa. Piastował szereg funkcji w PZIB w Oddziale Toruń a później w Oddziale Kraków. Od 1948 r. w PZITB.

Był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 16 stycznia 1999 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. VIII.

Prof. dr hab. inż. TADEUSZ ŚRODULSKI (1922–1995)

Urodzony w Krakowie. Studiował na Wydziale Komunikacji AGH, dyplom uzyskał w 1950 r. Ponadto studiował prawo w latach 1946–1949 oraz fizykę doświadczalną w latach 1953–1954 na UJ. Doktorat na podstawie rozprawy „Rozkład mieszanki paliwowo-powietrznej w cylindrach czterosuwowego silnika gaźnikowego” uzyskał w 1961 na PK, a stopień doktora habilitowanego otrzymał w 1965 r. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego w 1976 r.

Był specjalistą w zakresie maszyn cieplnych i układów zasilania silników. W latach 1967–1971 był prodziekanem Wydziału Mechanicznego, kierownikiem Zakładu Silników Spalinowych w latach 1989–1992. Sprawował w latach 1971–1982 funkcję prorektora PK, a w 1982–1987 był rektorem PK.

Mimo przejścia na emeryturę w 1992 pozostał czynny zawodowo i do końca życia pracował na Uczelni.

Zmarł 8 sierpnia 1995 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. X.

Mgr ANNA POZOWSKA (1928–2014)

Urodzona w Stanisławowie, mgr filozofii UJ, romanistka, kustosz dyplomowany, wybitna specjalistka informacji naukowej, pracownik Biblioteki Głównej Politechniki Krakowskiej w latach 1963–1991. Organizatorka i pierwsza kierowniczka Oddziału Informacji Naukowej BGPK, członek Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich i Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego, wspaniały, życzliwy człowiek, wykonujący swój zawód z pasją i oddaniem.

Anna Pozowska władała kilkoma językami (francuski, niemiecki, angielski, rosyjski). Kształciła się m.in. w Paryżu, Moskwie i Karl-Marx-Stadt. Organizowała seminaria z informacji naukowej dla pracowników, doktorantów i dyplomantów PK. Była opiekunką praktyk zawodowych, odbywanych przez studentów bibliotekoznawstwa z wielu ośrodków akademickich w Polsce. W 1979 r. otrzymała Honorową Odznakę Politechniki Krakowskiej, a w 1982 r. Srebrny Krzyż Zasługi.

Anna Pozowska była miłośniczką podróży i sportu, utytułowaną pływaczką i narciarką, wielokrotną uczestniczką narciarskich Mistrzostw PK, współzałożycielką Ogniska TKKF „RADOŚĆ” w Krakowie, propagującego narciarstwo, sporty wodne, pływanie i turystykę pieszą. Z pasją angażowała się w działalność społeczną.

Zmarła 13 lutego 2014 r. Pochowana na Cmentarzu Rakowickim Kw. XIV a.

Prof. dr hab. inż. JULIUSZ KORELESKI (1909–2000)

Profesor Juliusz Koreleski urodził się w Przemyślu. Studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej. Dyplom uzyskał w 1932 r. Po dyplomie pracował na kolei zdobywając doświadczenie w budowie mostów. Po wojnie równolegle podjął pracę na Wydziałach Politechnicznych AG jako asystent, a później adiunkt u prof. S. Andruszewicza. W 1948 roku obronił pracę „Ustroje mieczowane – obliczenie ustrojów belkowych usztywnionych mieczami” u prof. Izydora Stella-Sawickiego i został pierwszym promowanym doktorem nauk technicznych na Uczelni. W 1953 roku został zwolniony z pracy na Uczelni, rzekomo z powodu likwidacji dwuetatowości. Zajął się pracą na kolei. Na Uczelnię powrócił w 1957 r. Ta przymusowa przerwa stała się dla niego wielkim dobrodziejstwem, gdyż w tym czasie mógł doskonalić swoje umiejętności w praktyce – napisał o tym we wspomnieniach. Po powrocie na Politechnikę uzyskał w 1963 roku stopień doktora habilitowanego, a w 1975 tytuł profesora. Wykładał i wiele publikował, a książka profesora Koreleskiego „Zespolone konstrukcje mostowe” jest do dziś ważnym podręcznikiem akademickim. W latach 1973–1979 kierował Zakładem Budowy Mostów

i Tuneli. Był wybitnym mostowcem, wychowawcą wielu pokoleń polskich mostowców, a równocześnie człowiekiem cichym, skromnym i życzliwym dla każdego. Mosty były jego całym życiem. Przyznano mu tytuł Honorowego Mostowca RP.

Zmarł 31 sierpnia 2000 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. XXII a. Na płycie grobowej znajduje się napis MOSTOWIEC.

Prof. dr hab. inż. WŁADYSŁAW MUSZYŃSKI (1920–2005)

Władysław Muszyński urodził się w powiecie miechowskim. W 1946 ukończył studia w zakresie inżynierii lądowej na Wydziałach Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Już od 1945 r. pracował jako starszy asystent na tej uczelni. Od 1951 był adiunktem, w latach 1959–1966 docentem. Doktorat na temat „Badania nad zastosowaniem produktów pobocznych do betonu napowietrzonego” obronił w 1957 r. Promotorem był prof. Bronisław Kopyciński. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1966, a profesora zwyczajnego w 1974 r.

Był specjalistą w zakresie budownictwa betonowego, technologii betonu, ochrony budowli przed korozją, a także wpływu materiałów budowlanych na zdrowie człowieka. Zajmował się też technologią rekonstrukcji uszkodzonych konstrukcji. Opublikował ponad 80 prac naukowych.

W latach 1975–1976 był dyrektorem Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych Politechniki Krakowskiej, 1978–1984 dziekanem Wydziału Budownictwa Lądowego. Jako pierwszy wychowanek Politechniki Krakowskiej został wybrany rektorem Uczelni. Pełnił ten urząd dwukrotnie : w latach 1972–1975 i 1987–1990.

Pracował jako ekspert ONZ w dziedzinie budownictwa w Pakistanie i Bangladeszu. Od 1975 był członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN. Wchodził w skład Rady Naukowej przy Ministrze Budownictwa i Rady Naukowej Instytutu Techniki Budowlanej.

Został odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą, Krzyżem Komandorskim, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem „Zasłużony dla Politechniki Krakowskiej”, tytułem Zasłużony Nauczyciel PRL. Zainicjował utworzenie Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej. Przewodniczył komitetowi organizacyjnemu dla powołania SWPK, które formalnie powstało w grudniu 1958 r.

Przewodniczył Konwentowi Seniorów Politechniki Krakowskiej. W 1998 r. Senat Uczelni nadał mu tytuł doktora honoris causa.

Zmarł 20 listopada 2005 w Krakowie. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. XXVI a.

Prof. dr hab. inż. KAZIMIERZ SZEWCZYK
(1929–2000)

Urodzony w Krakowie. Maturę zdał w Gimnazjum św. Jacka w 1948 r. Absolwent Wydziału Mechanicznego PK i od 1953 r. związany z tym Wydziałem najpierw jako asystent, a następnie adiunkt. W 1967 r. uzyskał stopień doktora na podstawie rozprawy: „Analiza i dobór optymalnych rozwiązań wyważania ciężaru wysięgnika w jednoczłonowych żurawiach wypadowych”. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1992 r., a tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1995 r. Zainteresowania naukowe profesora to ciężkie maszyny robocze oraz napędy i sterowania.

Współpracował z przemysłem. Dzięki jego staraniom powstała na Uczelni wielkogabarytowa komora termoklimatyczna do badania maszyn i urządzeń w ekstremalnych warunkach środowiskowych i klimatycznych.

Był dyrektorem Instytutu Maszyn Roboczych. W latach 1982–1987 sprawował funkcję dziekana Wydziału Mechanicznego. W latach 1987–1990 był prorektorem PK ds. ogólnych i współpracy z zagranicą oraz ds. dydaktycznych.

W 1999 r. profesor przeszedł na emeryturę, pozostał na Uczelni, pracował na części etatu.

Zmarł 8 marca 2000 r. w Katowicach. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. XXV a.

Ustanowiona została Nagroda im. Profesora Kazimierza Szewczyka

Zgodnie z intencją fundatorów nagrody: prof. Marii Szewczyk i mgr. inż. Tomasza Szewczyka nagroda jest przyznawana każdego roku (począwszy od roku akademickiego 2000/2001) i stanowi „uhonorowanie wysiłku wyróżniających się młodych absolwentów Wydziału Mechanicznego Politechniki Krakowskiej, którzy za cel stawiają sobie osiągnięcie najlepszych wyników w nauce i przyszłej pracy”.

Prof. dr hab. inż. BRONISŁAW KOPYCIŃSKI (1907–2004)

Urodzony we Lwowie. Po przeniesieniu ojca, jako inżyniera kolejowego po I wojnie światowej do Krakowa, Bronisław Kopyciński uczęszczał do Gimnazjum św. Jacka, gdzie zdał maturę.

W 1925 r. zapisał się na studia na Wydziale Inżynierii Łądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej, które ukończył w 1932 r. Po ukończeniu studiów podjął pracę jako starszy asystent na Politechnice Lwowskiej. Podczas tej pracy miał kontakty z wychodzącym we Lwowie „Czasopismem Technicznym”. W 1934 r. przeniósł się do Krakowa, gdzie został zatrudniony w Wydziale Budownictwa Zarządu Miasta jako statyk miejski. Zdobył podczas tej pracy duże doświadczenie w projektowaniu i wykonawstwie. Pozwoliło mu to objąć w 1939 r. stanowisko kierownika Wydziału Budownictwa w Zarządzie Miasta Chrzanowa. Podczas okupacji został zaprzysiężony w AK (pseudonim Jan Łada). Będąc inżynierem miejskim i prowadząc roboty budowlane, głównie melioracyjne, zatrudniał wiele osób chroniąc je przed wywózką do Niemiec. Został jednak wysiedlony z Chrzanowa w 1942 r. Powrócił do Krakowa, gdzie pracował jako wykładowca w działających podczas okupacji Szkołach Przemysłowych. Po zakończeniu wojny wznowił praktykę inżynierską jako konstruktor, doradca techniczny i projektant. Zrealizował m.in. autorski projekt konstrukcji stalowej 19-piętrowego wieżowca o kubaturze 160 tys. m³. Równocześnie od 1945 r. był zatrudniony na Wydziale Inżynierii Łądowej i Wodnej oraz Wydziale Architektury AG jako wykładowca konstrukcji stalowych i drewnianych. W 1949 r. otrzymał, na podstawie rozprawy: „Udźwig belki żelbetonowej w świetle nowych teorii”, stopień doktora nauk technicznych u prof. Izydora Stella Sawickiego. Był to trzeci dyplom doktorski na Wydziale, budującej dopiero swoje zręby Uczelni. W 1952 został powołany na stanowisko zastępcy profesora na Wydziale Inżynierii Łądowej i Wodnej. Gdy w 1953 r. utworzono na samodzielny już Wydział Budownictwa Łądowego, Katedrę Budownictwa Żelbetowego, kierowanie nią powierzono dr inż. Bronisławowi Kopycińskiemu. W 1954 r. otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1958 profesor zwyczajnego.

Był znanym specjalistą w zakresie technologii betonu i konstrukcji betonowych. W 1957 został członkiem Komitetu Inżynierii Łądowej PAN. Sprawował przez wiele lat wybieralną funkcję przewodniczącego Sekcji Konstrukcji Betonowych. Był też członkiem korespondentem Oddziału Francuskiej Akademii w Tuluzie oraz wieloletnim przewodniczącym Oddziału PZITB w Krakowie. Był członkiem, powołanej przez Komitet Inżynierii Łądowej PAN, Rady Redakcyjnej serii wydawniczej „Budownictwo Betonowe”. Powierzono mu kierowanie zespołem redakcyjnym VI tomu pt. „Przygotowanie, transport i układanie betonu” Napisał też podręczniki z dziedziny budownictwa betonowego.

W latach 1952–1966 był kierownikiem Katedry Konstrukcji Żelbetonowych. Był inicjatorem twórcą, budowniczym i pierwszym dyrektorem Instytutu Budownictwa (1965–1973), który funkcjonował na prawach wydziału. W latach 1975–1977 zajmował stanowisko Kierownika Zakładu Technologii Betonu.

Sprawował funkcję prodziekana Wydziału Inżynierii Łądowej i Wodnej (1952–1953) oraz dziekana Wydziału Budownictwa Łądowego (1953–1956). W 1956 r. przez kilka miesięcy był prorektorem Politechniki Krakowskiej. Październikowa polityczna „odwilż” w 1956 r. w Polsce zaowocowała uchwaleniem przez Sejm, znowelizowanej ustawy o szkolnictwie wyższym. W szkołach wyższych przywrócono zasadę wybieralności rektorów i dziekanów. Uzyskali oni większą samodzielność, ale i odpowiedzialność.

W październiku 1956 r. senat akademicki Politechniki Krakowskiej, zgodnie z Ustawą, wybrał pierwszego rektora. Został nim czterdziestodwuletni prof. Bronisław Kopyciński. Urząd rektorski piastował przez trzy kolejne kadencje i był najdłużej urzędującym rektorem PK.

Uczelnia znajdowała się w tym czasie w trudnej sytuacji, zwłaszcza kadrowej. W ciągu kilku lat zmarło kilkunastu uczonych o najwyższych kwalifikacjach naukowo-

-dydaktycznych. Braki kadrowe zagrażały prawidłowemu działaniu poszczególnych wydziałów, a nawet utrzymaniu uprawnień akademickich.

Jako nowy rektor podjął intensywne działania zmierzające do przyspieszenia rozwoju młodej kadry stosując zachęty do publikacji opracowań naukowo-badawczych, organizowanie zjazdów, sesji naukowych. Ważnym forum do prezentowania dorobku było reaktywowanie w Krakowie „Czasopisma Technicznego”, które kiedyś ukazywało się we Lwowie. Prof. Bronisław Kopyciński podjął obowiązki redaktora naczelnego.

Rektor prof. Bronisław Kopyciński podjął energiczne starania, aby zachęcić do pracy na Politechnice Krakowskiej profesorów z innych ośrodków akademickich (Poznań, Wrocław), a także wysokiej klasy specjalistów z przemysłu. Działania te okazały się skuteczne i w ciągu kilku lat przyniosły wymierne efekty. Obsadzone zostały wszystkie katedry na wydziałach. Udało się zachować pełne prawa akademickie Uczelni. Rada Ministrów w 1959 r. potwierdziła pełne prawa do nadawania stopni naukowych doktora i docenta (który później zastąpiono stopniem doktora habilitowanego) przez Wydziały Architektury, Budownictwa Lądowego i Mechaniczny. Nastąpiło ożywienie w działalności naukowo-badawczej. Świadczy o tym ilość przeprowadzonych przewodów doktorskich a od 1961 habilitacyjnych. Wzrosła znacznie ilość publikacji naukowych.

Posiadając duże doświadczenie inżynierskie, prof. Bronisław Kopyciński przywiązywał wielką wagę do współpracy z przemysłem. Był jej inicjatorem i orędownikiem. Uważał, że tematykę prac naukowo-badawczych należy czerpać przede wszystkim z praktyki. Za przykład

mogą tu służyć zrealizowane obiekty mające konstrukcje z betonu wstępnie sprężonego (jak unikatowa konstrukcja hali sportowo-widowskiej w Katowicach) oraz technologia próżniowania betonu zastosowana w żelbetowych konstrukcjach szkieletowych zamiast prefabrykatów. Na podstawie badań naukowych prowadzonych w związku z realizowanymi obiektami zgromadzono dane do prac doktorskich a nawet habilitacji.

Rektor profesor Bronisław Kopyciński przywiązywał dużą wagę do prezentowania dokonań naukowo-badawczych. Możliwość taką stwarzały m.in. konferencje naukowe Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN i Komitetu Nauki PZITB odbywające się corocznie w Krynicy. Organizację tych konferencji powierzano kilkakrotnie ośrodkowi krakowskiemu. Zaangażowanych w nich było wielu naukowców z PK, włącznie z osobistym udziałem rektora.

W 1980 r. przeszedł Profesor na emeryturę. Za swoją działalność naukową i społeczną prof. Bronisław Kopyciński był wielokrotnie odznaczany m.in. Krzyżem Komandorskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP.

Przewodniczył Krakowskiemu Oddziałowi Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Francuskiej.

W 1988 Senat akademicki Politechniki Krakowskiej nadał prof. Bronisław Kopycińskiemu tytuł doktora honoris causa. A w 2003 r. na uroczystym posiedzeniu Senatu akademickiego PK odbyło się odnowienie doktoratu prof. Bronisława Kopycińskiego.

Rektor prof. B. Kopyciński przyczynił się do przeobrażenia się Politechniki Krakowskiej w nowoczesną uczelnię techniczną.

Zmarł 22 listopada 2004 r. w Krakowie. Spoczywa na Cmentarzu Rakowickim Kw. XXII b.

Mgr Maria ŁODZIŃSKA-KOPYCIŃSKA (1924–2009)

Żona profesora Bronisława Kopycińskiego; pracownik Politechniki Krakowskiej. Urodzona w województwie stanisławowskim. Ojciec był związany z przemysłem naftowym. Po wybuchu II wojny światowej, 17 września 1939 r. opuściła strony rodzinne i udała się na Węgry. Tam uczęszczała początkowo do zakonnej francuskiej szkoły w Budapeszcie, gdzie uzyskała dyplom. Później uczęszczała do polskiej szkoły w Balatonboglar, zresztą tylko przez 9 miesięcy.

„...ten krótki okres pozostanie na zawsze w mojej pamięci, przede wszystkim ze względu na panującą tam atmosferę życzliwości naszych profesorów i opiekunów, koleżanek i kolegów oraz miejscowej ludności węgierskiej...” – tak po latach wspominała ten czas. Po

zakończeniu wojny wróciła z matką do Polski. Początkowo znalazła zatrudnienie w krośnieńskim zagłębiu naftowym, a potem w Krakowie. Zdała maturę i studiowała romanistykę na UJ. W 1958 r. została zatrudniona w rektoracie Politechniki. Spotkała tu kilku kolegów ze szkoły w Balatonboglar, pracujących naukowo. Lata spędzone na Uczelni wspomina jako czas intensywnej pracy, ale też dobrych wspomnień.

Po przejściu na emeryturę w 1980 r. pozostała w kontakcie z uczelnią. W grudniu 2007 r. uczestniczyła w uroczystym nadaniu imienia profesora Bronisława Kopycińskiego sali wykładowej na Wydziale Inżynierii Lądowej.

Zmarła 16 września 2009 r. w Krakowie. Pochowana na Cmentarzu Rakowickim Kw. XXI b.

Prof. dr inż. WŁADYSŁAW BORUSIEWICZ (1909–1999)

Urodzony w Żytomierzu. Ukończył Szkołę Podchorążych Wojsk Inżynieryjnych. W latach 1935–1939 jako oficer służył w Batalionie Mostów Kolejowych. Okupację spędził w obozie jeńców wojennych na terenie Niemiec. W 1945 r. uzyskał dyplom Politechniki Śląskiej na Wydziale Inżynieryjno-Budowlanym. W pierwszych latach po wojnie pracował przy odbudowie mostów na Wiśle. Od 1950 r. został zaangażowany na Wydziale Architektury. Powierzono mu kierowanie Katedrą Konstrukcji Budowlanych. W latach 1952–1953 był prodziekanem Wydziału Architektury, a w latach 1954–1962 dziekanem tego wydziału. Od 1956 r. był docentem. W 1966 r. Rada Państwa przyznała mu tytuł naukowy profesora zwyczajnego. Rok później obronił doktorat na Politechnice Gdańskiej. W latach 1963–1970 pełnił funkcję prorektora ds. nauczania i wychowania. W latach 1976–1979 był dyrektorem Instytutu Projektowania Architektonicznego. Główne jego zainteresowania naukowe to konserwacja zabytków. Jest autorem podręcznika „Konstrukcje budowlane dla architektów”.

W 1980r. przeszedł na emeryturę, pozostał do 1991 r. na Uczelni na części etatu.

Zmarł 7 sierpnia 1999 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. XIII a.

Prof. dr hab. inż. ZBIGNIEW PIETRZYK (1929–1994)

Ukończył w 1954 roku Wydział Mechaniczny Akademii Górniczo-Hutniczej. W latach 1953–1954 był asystentem w Katedrze Termodynamiki AGH. W kolejnych latach odbył trzyletnią aspiranturę w Katedrze Maszyn Ciepłych Politechniki Śląskiej. W latach 1957–1961 był adiunktem w Katedrze Termodynamiki AGH

Doktoryzował się w roku 1961 na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej na podstawie pracy: „Pomiar stopnia zapylenia gazu za pomocą izotopów promieniotwórczych”, a stopień doktora habilitowanego uzyskał w roku 1968 na Politechnice Krakowskiej. W 1974 będąc docentem na Wydziale Mechanicznym zajmował stanowisko zastępcy dyrektora w Instytucie Aparatury Przemysłowej i Energetyki. W latach 1974–1982 pracował w Instytucie Inżynierii Sanitarnej na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej PK.

W roku 1982 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, zaś w 1992 r. profesora zwyczajnego.

Na Politechnice Krakowskiej pracował od roku 1963, gdzie był początkowo adiunktem w Katedrze Technologii Ciepłej.

Na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej zorganizował Zakład Ogrzewnictwa i Wentylacji, który w roku 1992 został przekształcony w Instytut Inżynierii Ciepłej i Ochrony Powietrza, został jego dyrektorem.

Przewodniczył Radzie Naukowej Instytutu Górnictwa Naftowego i Gazowego.

Był cenionym termodynamikiem, specjalizującym się w badaniach procesów spalania

Zmarł 7 marca 1994 r. w Krakowie. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. XII b.

Doc. dr inż. ZBIGNIEW PARZNIEWSKI
(1924–1994)

Urodzony na kresach w Lidzie woj. nowogródzkie. W czasie okupacji uczęszczał do rosyjskiej szkoły w Lidzie oraz na tajne komplety. Pracował jako ślusarz. Po zakończeniu wojny przybył z rodziną jako repatriant do Torunia, następnie do Bydgoszczy i w końcu do Krakowa. W 1948 r. ukończył Liceum i Gimnazjum im A. Witkowskiego. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego, gdzie w 1954 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera. Po studiach został na Uczelni, najpierw w charakterze asystenta, następnie adiunkta. W 1960 na podstawie rozprawy „Naprężenia termiczne w obrotowych powłokach wstępnie sprężonych” uzyskał stopień doktora. Od 1970 był docentem. Pracował w Zakładzie Konstrukcji Sprężonych. W latach 1973–1975 i w 1976–1977 oraz w okresie od 1982 r. do 1992 r. kierował Instytutem Materiałów i Konstrukcji Budowlanych Politechniki Krakowskiej.

Zmarł 21 września 1994 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Pas 14.

Prof. dr inż. arch. MIECZYŚLAW CHOWANIEC
(1925–1993)

Urodzony w Grojcu koło Oświęcimia. Gimnazjum ukończył w Oświęcimiu. W czasie okupacji pracował w pobliskich Dworach. Studia odbył na Wydziale Architektury Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczo-Hutniczej uzyskując w 1952 r. dyplom magistra inżyniera architekta w specjalności architektura i planowanie wsi. W latach 1950–1952 był już zastępcą asystenta. Na uczelni po ukończeniu studiów przechodził przez wszystkie szczeble kariery naukowej. Został asystentem, następnie starszym asystentem i adiunktem. W 1961 obronił pracę doktorską: „Zagrody i siedliska jako elementy planistyczne osiedla wiejskiego typu rolniczego”. W latach 1965–1975 był docentem. W latach 1963–1973 pracował jako profesor nad-

zwyczajny. W latach 1965–1968 był prodziekanem Wydziału Architektury. Tytuł naukowy profesora zwyczajnego otrzymał w 1991 r. Był kierownikiem Katedry Architektury i Planowania Wsi, a później dyrektorem Instytutu Architektury i Planowania Wsi. Publikacje, których był autorem, dotyczyły problemów wsi i rolnictwa w kontekście planowania przestrzennego i budownictwa wiejskiego. Ponadto z zakresu ochrony środowiska na terenach wiejskich.

Pracował w Komitecie Zagospodarowania Ziemi Górskich PAN, Wydziału Nauk Rolniczych i Leśnych. Był członkiem SARP i PZITB.

Zmarł 22 lutego 1993 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Cb.

Prof. dr hab. inż. ROMAN CIESIELSKI (1924–2004)

Urodził się w Krakowie. Był uczniem Gimnazjum im. B. Nowodworskiego. Podczas okupacji ukończył Szkołę Budowlaną. Pracował fizycznie, bowiem objął go pobór do Baudienstu. Działał w konspiracji w zgrupowaniu „Żelbet” AK. Był ranny. Po zakończeniu wojny podjął studia na nowo tworzących się Wydziałach Politechnicznych AG, gdzie w 1948 r. ukończył Wydział Inżynierii.

Już w czasie studiów rozpoczął pracę na Uczelni, został zatrudniony w Katedrze Statyki i Wytrzymałości Materiałów kierowanej przez prof. I. Stella-Sawickiego. Przeszedł tu wszystkie szczeble kariery naukowej. W 1958 r. po przedstawieniu rozprawy „Obliczanie dynamiczne ustrojów prętowych o nieskończonej liczbie stopni swobody poddanych poprzecznym drganiom wymuszonym” uzyskał stopień doktora. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1961 r. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1963 r., a profesora zwyczajnego w 1974 r.

Był wybitnym naukowcem, specjalistą w zakresie mechaniki konstrukcji, awarii konstrukcji, dynamiki budowli wieżowych, inżynierii antysejsmicznej. Niezwykle bogata jest bibliografia prac Profesora. Potrafił umiejętnie łączyć zainteresowania naukowe z praktyką inżynierską, zaprojektował wiele obiektów przemysłowych w tym znaczące konstrukcje wysokie. Organizował liczne konferencje naukowe, sympozja krajowe i międzynarodowe. Był wybitnym dydaktykiem, miał duże osiągnięcia w kształceniu kadry naukowej.

Pełnił funkcje kierownika Zakładu, a następnie Katedry Statyki i Dynamiki Budowli PK. W latach 1982–1995 był dyrektorem Instytutu Mechaniki Budowli. Był prodziekanem Wydziału Budownictwa Lądowego (1956–1958). W latach 1972–1975 sprawował funkcję prorektora PK.

W 1971 został wybrany na członka korespondenta PAN od 1983 był członkiem rzeczywistym PAN. Członek czynny PAU po jej reaktywowaniu.

W 1981 r. prof. Roman Ciesielski został demokratycznie wybrany przez Senat Politechniki rektorem Uczelni. Był jednak najkrócej urzędującym rektorem PK, gdyż w okresie stanu wojennego, w lipcu 1982 r. ze względów politycznych, został odwołany z tej funkcji.

W 1982 po kilkustopniowych wyborach, reprezentanci nauki z całej Polski powierzyli mu funkcję przewodniczącego Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa na kadencję 1982–1985. Pełnił funkcję senatora RP I kadencji w latach 1989–1991.

Był aktywnym członkiem Polskiego Związku Inżynierów i Techników. Przewodniczył w nim Komitetowi Nauki, był też wiceprzewodniczącym Rady Zespołu Rzeczników. Współorganizował coroczne Konferencje

Krynickie, odgrywał podczas nich szczególną rolę. PZITB obdarzył go najwyższym swoim odznaczeniem, tytułem honorowego członka.

Czynnie uprawiał sport. Był koszykarzem, w latach 1948–1949 występował w reprezentacji Polski, razem z bratem Jerzym. Uprawiał wioślarstwo.

W uznaniu zasług na polu nauki i za postawę Profesora, Politechnika Krakowska obdarzyła Go w 1995 r. godnością doktora honoris causa.

Mimo przejścia w 1995 r. na emeryturę, pracował dalej chociaż w zmniejszonym wymiarze. Jako absolwent pierwszego rocznika Wydziału Inżynierii był organizatorem zjazdów koleżeńskich. W roku 1999 odbył się X Zjazd. W tym też roku nastąpiło również odnowienie dyplomów po 50 latach od ukończenia studiów.

„Nikt z nas nie żyje dla siebie i nie umiera dla siebie” (św. Paweł)

Słowa te przytoczył Jan Paweł II w liście po śmierci Profesora, odnosząc je do Jego życia i przypominając o przyjaźni, jaka łączyła ich od przeszło 50 lat w ramach „Środowiska”

Uczelnia upamiętniła Profesora tablicą przy sali jego imienia z napisem: „...Oddany młodzieży nauczyciel akademicki i wychowawca, człowiek prawy...”

Również w Warszawie, na stacji metra „Politechnika” umieszczono tablicę poświęconą Profesorowi. Pod płaskorzeźbą popiersia widnieje napis: „...zasłużony członek Rady Naukowo-Konsultacyjnej przy Metrze Warszawskim.”

Zmarł nagle we Wrocławiu 9 czerwca 2004 roku. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Cd

Prof. dr hab. inż. arch. TOMASZ MAŃKOWSKI (1926–2012)

Urodził się w Krakowie. Ukończył Liceum im. B. Nowodworskiego. Studiował na Wydziale Architektury Akademii Górniczej. Od 1949 r. był asystentem na tym Wydziale. Pod kierunkiem prof. Adama Mściwujewskiego w 1959 r. obronił pracę doktorską: „Zagadnienia budowy domów jednorodzinnych z prasowanych odpadów drewnianych”. W latach 1950–1962 kierował Wojskowym Biurem Projektów. W 1962 r. zlecono mu zorganizowanie Katedry Architektury Mieszkaniowej na Politechnice Krakowskiej i powierzono jej kierownictwo.

W Katedrze powołał pod swoim kierownictwem wielobranżową pracownię, w której wykonano blisko dwieście projektów, m.in.: projekt miasteczka studenckiego w Krakowie, projekt czterech domów studenckich w Czyżynach dla Politechniki Krakowskiej, projekt budynku Radia Kraków i Ośrodka Polonijnego UJ w Przegorzalach. Z prac zagranicznych wymienia należy m.in.: projekt zespołu domów w Filadelfii, projekt na konkurs centrum mieszkaniowego w Tel Awiwie oraz na modelową jednostkę mieszkaniową dla Bagdadu, projekt na konkurs międzynarodowy, dotyczący dzielnicy mieszkalnej w Wiedniu.

Był stypendystą University of Pennsylvania, Fundacji na Uniwersytecie Harwardzkim jak również Fundacji im. Tadeusza Kościuszki w Nowym Jorku. Został visiting professor na Uniwersytecie Architektonicznym w Wenecji oraz w School of Art and Design Uniwersytetu w Japonii. Współpracował naukowo z renomowanymi uczelniami zagranicznymi.

Profesor wypromował ponad 20 doktorów, z których wielu zostało profesorami. Jako członek, czynnie uczestniczył w Komisji Architektury i Urbanistyki oddziału PAN w Krakowie. Przewodniczył Sekcji Mieszkaniowej PAN.

Był laureatem wielu nagród i wyróżnień, takich jak m.in.: Nagroda Miasta Krakowa, Honorowa Nagroda SARP, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Nagroda Ministra Nauki.

Współtworzył Wydział Architektury i Sztuk Pięknych w Krakowskiej Akademii im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego.

Zmarł w Krakowie 27 lipca 2012 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Cd.

Prof. mgr inż. EUGENIUSZ MAŁECKI (1898–1956)

Urodził się w Przemyślu. Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Po studiach pracował w dużych warsztatach lotniczo-samochodowych. W latach 1929–1934 był ekspertem od wypadków lotniczych i samochodowych. Kierował kontrolą z ramienia Biura Veritas, badań budowy i homologacji nowych typów silników spalinowych. W latach 1934–1936 pracował w Departamencie Lotnictwa Cywilnego Ministerstwa Komunikacji. Był adiunktem na Politechnice Lwowskiej w latach 1939–1941. Wykładał przedmiot Silniki spalinowe. Napisał podręcznik „Płatowce”. Był autorem wielu ekspertyz dotyczących wypadków lotniczych i samochodowych a także prac z zakresu projektowania warsztatów lotniczo – samochodowych.

Tuż po wojnie jako zastępca profesora był organizatorem i pierwszym kierownikiem Katedry Silników Samochodowych i Lotniczych później Katedry Silników Spalinowych Trakcyjnych, na Wydziale Komunikacji AG. W 1953 otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego. W latach 1949–1952 był dziekanem Wydziału Komunikacji (późniejszego Mechanicznego).

Pełnił funkcję prorektora Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Krakowie. Po likwidacji tej uczelni, od 1 września 1954 r., powierzono profesorowi pełnienie obowiązków prorektora PK ds. studiów wieczorowych.

Zmarł 5 maja 1956 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Ab.

Prof. mgr inż. MARCIN CHMAJ (1890–1956)

Urodził się w Głogowie powiat Rzeszów. Ukończył Liceum klasyczne w Rzeszowie. W latach 1910–1914 studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej. Po ukończeniu IV roku studiów powołany został do armii austriackiej – formacja artyleria. Od 1918 r. w stopniu porucznika służył w wojsku polskim, a służbę ukończył w 1920 r. w stopniu kapitana. Powrócił na studia, ukończył je w 1923 r. uzyskując dyplom inżyniera budowy dróg i mostów. Po studiach pracował w służbach technicznych Oddziału Drogowego Zarządu Miejskiego w Krakowie. Projektował i prowadził budowę szeregu ważnych dróg. Specjalizował się w budowie nowoczesnych nawierzchni betonowych i asfaltowych. W 1931 r. opublikował pracę „Nawierzchnie betonowe w Krakowie”. Przygotował na jeden z kongresów opracowanie „Zastosowanie cementu i betonu w budowie ulic miejskich”. Prowadził wykłady na kursach dla drogowców. Brał udział w konferencjach drogowych, polskich i międzynarodowych. Wykładał w Szkole Przemysłowej w Krakowie. Również podczas okupacji wykładał w Państwowej Szkole Przemysłowej.

Od 1945 r. został zaangażowany na Politechnice Śląskiej a następnie na Wydziale Inżynierii Akademii Górniczej. Był nadal Naczelnikiem Wydziału Budowlanego Zarządu Miasta, Oddział Drogowy.

Rekomendowany jako doskonały wykładowca i najodpowiedniejszy kandydat na stanowisko zastępcy profesora w katedrze Budowy Dróg, został powołany na organizatora i kierownika Katedry Budowy Dróg. Zorganizował laboratorium przy tej Katedrze. Prowadził wy-

kłady i ćwiczenia, organizował i uczestniczył w licznych konferencjach i kongresach. Publikował w „Czasopiśmie Technicznym”. Jedną z publikacji był „Projekt uporządkowania Placu Mariackiego”. Sprawował funkcję prodziekana Wydziału Inżynierii. Wychował wielu specjalistów inżynierów drogowców. Równoległe do działalności naukowo-dydaktycznej brał czynny udział w pracach Rady Naukowej Instytutu Budownictwa Drogowego oraz Stowarzyszenia Naukowo-Technicznego Inżynierów i Techników Komunikacji.

Zmarł 25 kwietnia 1956 r. w Warszawie na trybunie podczas wygłaszania przemówienia na Zjeździe Polskich Drogowców.

Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Ab.

Doc. dr hab. inż. arch. STANISŁAW MURCZYŃSKI (1906–1974)

Urodzony we Lwowie. Tam uczęszczał do Państwowego Gimnazjum. Studia odbył na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Dyplom mgr inż. architekta uzyskał w 1936.

Po studiach, do 1939 r. pracował w pracowni architektonicznej jednego z profesorów w Warszawie. Równocześnie wykonywał wolną praktykę architekta uczestnicząc w konkursach architektonicznych. Na początku wojny został powołany przez dowództwo obrony cywilnej stolicy na zastępcę komendanta Pogotowia Technicznego. Po kapitulacji stolicy uczestniczył w Sekcji Odbudowy w Stołecznym Komitecie Samopomocy Społecznej w Warszawie. Wziął udział w ruchu oporu wchodząc do organizacji wojskowej „Grunwald”, która weszła do ZWZ. Ze względów bezpieczeństwa przeniósł się na południe Polski, gdzie przebywał do zakończenia wojny.

Na początku 1945 r. włączył się do prac organizacyjnych Wydziału Architektury. W latach 1945–1953 był adiunktem przy Katedrze Projektowania Miejskiego, od 1953

zastępcą profesora przy Katedrze Projektowania Budownictwa Mieszkaniowego. W latach 1953–1955 pracował w „Miastoprojekcie”. Wykonywał też, na zlecenie Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego, plany ogólne miast Jordanowa, Makowa, Sucheja, Bielska.

W 1955 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej powołało go na stanowisko Głównego Architekta Województwa Krakowskiego na okres do 1958. W 1963 r. uzyskał na PK stopień doktora na podstawie pracy: „Wpływ gospodarki wodnej na planowanie przestrzenne w Karpatach Polskich”. W dalszych latach był starszym wykładowcą na Wydziale Architektury a w 1974 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego

Pracował społecznie w SARP, pełniąc funkcję wiceprezesa i prezesa Oddziału Krakowskiego. Posiadał odznaczenia: Medal X lecia, Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski

Zmarł 28 września 1974 r. Pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw.

Prof. mgr inż. MIECZYŚLAW WRONA (1905–1961)

Urodzony we Lwowie, gdzie ukończył gimnazjum. Studiował na Politechnice Lwowskiej, tam w 1927 uzyskał absolutorium. W latach 1927–1932 pracował w Biurze Pomiarowym prof. Weigla, a w latach 1932–1935 w Biurze Pomiarowym prof. Wilczkiewicza. Następnie w latach 1935–1939 był asystentem na Politechnice Lwowskiej. W roku 1936 r. zdał egzamin dyplomowy z wynikiem bardzo dobrym, przedstawiając pracę „Wyznaczanie elementów orientacji wewnętrznej kamery lotniczej” i uzyskał tytuł inżyniera mierniczego. Pracował jako starszy asystent prof. Wilczkiewicza. Prowadził pomiary związane z projektem rozbudowy Politechniki Lwowskiej. Wykonywał zdjęcia sytuacyjno-wysokościowe m.in. na terenie Państwowej Fabryki Związków Azotowych w Chorzowie. Równocześnie prowadził wykłady i ćwiczenia z budowy przyrządów geodezyjnych na kursach dla mierniczych przysięgłych na Politechnice Lwowskiej. W 1939 r. prowadził wykłady z Organizacji prac geodezyjnych oraz Pomiaru miast dla Wydziału Lasowego Politechniki Lwowskiej. W 1940 r. ukończył rektyfikację i badania kontrolne nad pełnoautomatycznym przetwornikiem fotogrametrycznym, pomysłu prof. Wilczkiewicza. Wyniki przesłał do fachowego periodyku w Moskwie. Ukończył również budowę, zaprojektowanego przez siebie uniwersalnego probierza libel. W czasie okupacji niemieckiej od 1941–1943 pracował jako robotnik w Wydziale Drogowym Zarządu Miejskiego Lwowa. Od maja 1942 r. prowadził w języku polskim wykłady z Astronomii sferycznej i Kartografii na uczelni we Lwowie.

Po okupacji niemieckiej w sierpniu 1944 r. został mianowany docentem i prowadził wykłady z „Pomiaru miast” i Kartografii. W marcu 1945 r. został mianowany kierownikiem Katedry Fotogrametrii i prowadził wykłady z Geodezji.

W listopadzie 1945 r., na wezwanie prof. Wilczkiewicza, przyjechał do Krakowa, objął stanowisko adiunkta przy jego Katedrze Miernictwa na Wydziałach Politechnicznych AG. Prowadził wykłady z Rachunku wyrównawczego oraz Fotogrametrii i Fotografii technicznej oraz Instrumentoznawstwa. W 1947 r. ukończył projekt krótkogniskowego przetwornika fotogrametrycznego.

W październiku 1947 został mianowany zastępcą profesora i kierownikiem Katedry Miernictwa Wydziałów Politechnicznych AG. W 1948 r. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie otrzymał świadectwo mierniczego przysięgłego. Prowadził kancelarię mierniczego przysięgłego w Krakowie. Był przewodniczącym Związku Mierniczych R.P. – późniejsze Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Geodetów Polskich. Prowadził cykl wykładów z fotogra-

metrii i budowy nowoczesnych przyrządów geodezyjnych dla inżynierów geodetów z południa Polski.

W 1949 r. został mianowany kontraktowym profesorem nadzwyczajnym w Katedrze Miernictwa na Wydziale Inżynierii AGH. W roku akademickim 1951/1952 był prodziekanem a w roku akademickim 1952/1953 dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej. Od roku akademickiego 1953/1954 do 1957/1958 był dziekanem Wydziału Budownictwa Wodnego PK.

Wykształcił liczne zastępy inżynierów w zakresie geodezji. Był cenionym i oddanym młodzieży wykładowcą, konstruktorem sprzętu geodezyjnego.

Zmarł po ciężkiej chorobie 7 września 1961 r. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Rb.

Prof. dr hab. JERZY KAPKO (1921–2012)

Urodzony w Wadowicach. Na początku wojny przybył do Krakowa. Dostał się do Szkoły Przemysłowej. Za-trudnił się u „Wandera” pogłębiając w tym czasie swoją wiedzę. Dzięki kierownikowi laboratorium, posiadające-mu stopień doktorski, odbył tam zajęcia z laboratorium z chemii organicznej wg programu uniwersyteckiego. W 1947 uzyskał stopień mgr chemii na UJ i został tam asystentem. W 1950 uzyskał stopień doktora, na podsta-wie pracy z chemii organicznej, która spotkała się z du-żym zainteresowaniem również za granicą, szczególnie jego metodyka badań. W latach 1950–1954 był adiunk-tem na Wydziale Towaroznawstwa Wyższej Szkoły Eko-nomicznej, a później pracował w przemyśle. Napisał skrypt z chemii organicznej z zasadami chemii ogólnej. Prowadził prace badawcze w Instytucie Obróbki Metali. Wyniki badań znalazły konkretne zastosowanie, nawet zostały opatentowane.

Na podstawie dorobku naukowego Rada Wydziału Politechniki Śląskiej w 1959 r. nadała mu stopień doktora habilitowanego z zakresu technologii chemicznej. W tym samym roku rozpoczął pracę na PK. Został kierownikiem Zakładu Tworzyw Sztucznych przy Katedrze Budownic-twa Żelbetowego, gdzie pracował nad powłokami na żel-betowe zbiorniki paliw płynnych.

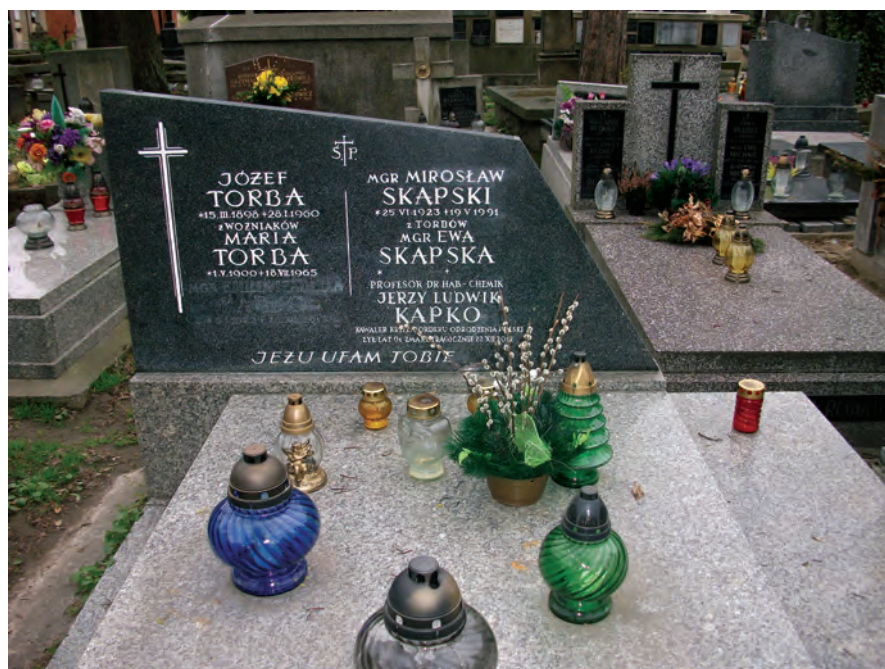
Był współorganizatorem Wydziału Chemicznego PK, który został utworzony w 1966 r. Został na tym wydziale ad-iunktem w Katedrze Chemii Organicznej, a później kierow-nikiem Zakładu Polimerów. W latach 1971–1973 był pro-dziekanem Wydziału Chemicznego a w latach 1974–1988 dyrektorem Instytutu Chemii i Technologii Organicznej. Za-kres prowadzonych badań przez prof. Jerzego Kapko był bardzo szeroki; szczególnie cenne są prace przeznaczone dla nie chemików, dotyczące tworzyw sztucznych.

Poza pracą naukową angażował się w latach 1976–2006 w prace Rady Naukowej Zakładu Polimerów PAN. W latach 1985–2002 był prezesem Oddziału SITChem w Krakowie. Był też członkiem Komisji Polimerów w Ko-mitecie Nauk Chemicznych PAN.

Został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim OOP, Honorową odznaką PK, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Postrzegany był jako uczony – pasjonat chemii, eks-perymentator. Jak mało kto potrafił łączyć badania na-ukowe z ich konkretnymi zastosowaniem. Był wycho-wawcą licznej kadry inżynierskiej, promotorem wielu prac doktorskich. Niezwykle aktywny do końca życia.

Zmarł 22 grudnia 2012 r. po tragicznym wypadku. Po-chowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Rb.

MARSZ PAMIĘCI

Marsz Pamięci pozwala na bycie blisko miejsc spoczynku naszych profesorów i zapalenie na ich grobach, symbolicznych zniczy pamięci oraz przypomnienie ich sylwetek. Jest też okazją do kontaktu ze sztuką cmentarną. Symbolikę niektórych rzeźb nagrobnych, podczas marszu, przybliżyła dr hab. inż. Anna Kumaniecka. Zdjęcia jej autorstwa zamieszczone są na stronie 20 oraz 3 stronie okładki.

Trasa tegorocznego marszu skoncentrowana jest wzdłuż centralnej osi Cmentarza Rakowickiego. Obrazuje ją załączony plan sytuacyjny oraz poniższa lista

- 1 Wiktor Zin
- 2 Stanisław Andruszewicz
- 3 Tadeusz Środulski
- 4 Anna Pozowska
- 5 Juliusz Koreleski
- 6 Władysław Muszyński
- 7 Kazimierz Szewczyk
- 8 Bronisław Kopyciński
- 9 Maria Łodzińska Kopycińska
- 10 Władysław Borusiewicz
- 11 Zbigniew Pietrzyk
- 12 Zbigniew Parzniewski
- 13 Mieczysław Chowaniec
- 14 Roman Ciesielski
- 15 Tomasz Mańkowski
- 16 Eugeniusz Małecki
- 17 Marcin Chmaj
- 18 Stanisław Murczyński
- 19 Mieczysław Wrona
- 20 Jerzy Kapko

APEL

Wszelkie uwagi związane z tym wydawnictwem i Zaduszkami prosimy przekazywać na adres e-mail michno3@op.pl. Na Cmentarzu Rakowickim zlokalizowaliśmy 50 grobów profesorów z Politechniki Krakowskiej. Pożądane byłoby informacje o dalszych zmarłych profesorach PK, zwłaszcza daty ich zgonu i miejsca spoczynku. W przyszłym roku planowane są Zaduszki również na Cmentarzu Rakowickim.

ŹRÓDŁA

Przy opracowaniu niniejszej publikacji korzystaliśmy z materiałów Archiwum PK a także. m.in. z następujących wydawnictw:

Politechnika Krakowska w latach 1946–1976, red. prof. Stanisław Weiss. Wyd. PK.

Politechnika Krakowska im Tadeusza Kościuszki 1945–1995, red. prof. W. Muszyński, Wyd. PK, Kraków 1995.

Politechnika Krakowska im. Tadeusza Kościuszki w latach 1995–2005, red. prof. K. Flaga, Wyd. PK, Kraków 2005.

Politechnika Krakowska w roku akademickim 1994/1995, Wyd. PK.

Profesor NIE zwyczajny, oprac. zespół, Wyd. PK, Kraków 2011.

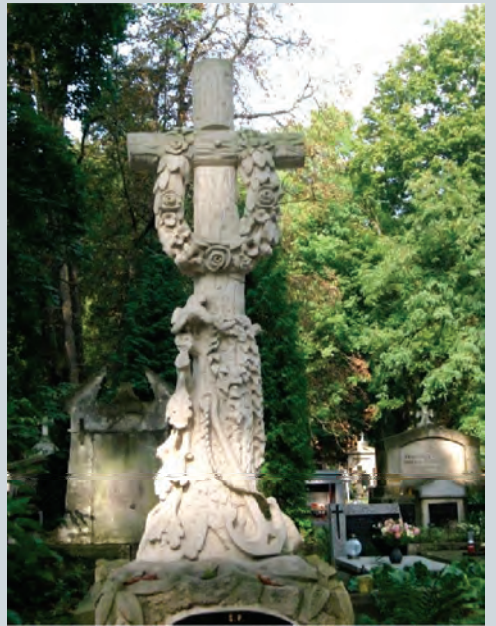
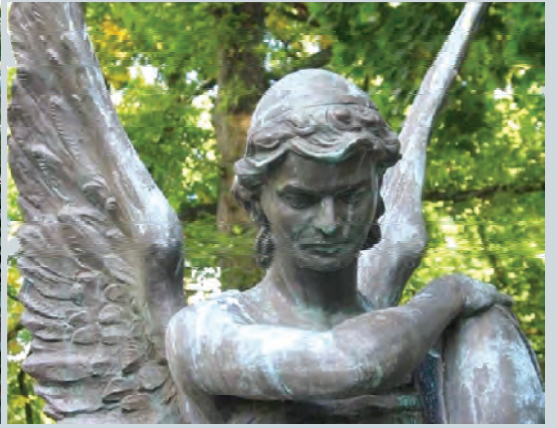
Biuletyny Muzeum Politechniki Krakowskiej.

Nasza Politechnika rubryka *Wspomnienia*.

Cmentarz Rakowicki w Krakowie praca zbiorowa, wyd. Obywatelski Komitet Ratowania Krakowa, 1988.

Mgr inż. Michał Nowak jest wychowankiem Politechniki Krakowskiej. Dyplom na Wydziale Budownictwa Lądowego w 1967 r. Członek Zarządu Głównego Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej im Tadeusza Kościuszki. Członek Koła Seniorów SWPK

Krzyże, anioły, żałobnice, na Cmentarzu Rakowickim